

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 215.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000512768/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

sluge hele Wittenberg i et Øjeblik. — — Det lignede ganske den Magt, som var over ham selv; Floden lignede saa stærkt, saa den drog hans Sind til sig, udefter, og skaffede ham Befrielse en lille Stund. Han tænkte, om det alligevel skulde drive over med Anfaldet. — Han fik saa meget Lind, saa han vovede sig til at tænke paa selve Sagen: om Troen kunde gjøre det hele, om Troen var Frelsen? Han tænkte paa det Sted i Romerbrevet, som i sin Tid havde givet ham saadan en Trøst og Sikkerhed: «Kristi Evangelium er en Guds Kraft til Frelse for hver, som troer det, og den Retfærdige skal leve af Troen.» — Ja, og hvorfor kunde man saa være sikker paa dét? Det maatte jo være, ligesom man var sikker paa, at 2 og 2 er 4, eller at den lige Linje er den korteste Vej mellem to Punkter, og saadant noget. Men man *kunde* jo alligevel komme til at tvivle derom, — det kunde han umulig nægte, det mærkede han jo altfor tydeligt i dette Øjeblik. Aaja, Herre Gud! — det var, ligesom der blev saa tomt under Ens Hjerte! — Hvad var der saa at gjøre? Saa var der jo ingen Ting at gjøre — — andet end at synke, synke — ned i dét, som han ikke kunde give Navn, den Rædsel, som han dog kjendte saa godt, og som nu sikkert vilde komme til Natten, om ikke før. Aa, Herre Gud, Herre Gud — ingen Hjælp i Himlen eller paa Jorden, ingen Hjælp, før det maaskee helt var overstaaet — — Hvorfor kunde Gud dog ikke hjælpe, *før* det kom?

Han glæmte Kulde og al Ting, — lagde sig ned paa Isen herude mellem Rørene, hvor ingen kunde see ham. Han kunde hellerikke huske, hvordan det var, at være fri for denne Rædsel, — hvordan *kunde* man nogensinde være det? — Det var dog umuligt at faa et sikkert Bevis paa sin Frelse. Ja, det var det — udenfor Gud, — — men naar man levede i Gud, saa brød man sig ikke om Bevis for, at man gjorde det, og naar man levede i Gud, saa trængte man jo hellerikke til anden Sikkerhed for den evige Salighed, end Guds Ord og Løfte derom. I Gud kunde man faa Beviser nok, men brød sig ikke om dem. Udenfor Gud tryglede man om Beviser, men kunde ingen faa. Derude maatte *han* jo være — og han kunde ikke bede sig ind! — — —

Han sprang op — for dog at komme hjem — være under Tag, før det brød løs. Der blandede sig Uvejrstrygt i hans sjælelige Angst, uden at han vidste det.

Han kom i Land ved Helligkors Kapellet, der, hvor Op-

brændingen af Bandbullen skulde foregaa i Morgen tidlig. Det var ham saa uvedkommende nu, som om det først skulde skee efter hans Død. Saa skyndte han sig ind gjennem Elsterporten, og stod lidt efter i Porthvælvingen til Klostergaarden. Han støttede sig mod Væggen derinde, hvor der var mørkt allerede, og stønnede sagte. — Mon han havde saa megen Magt over sig selv, saa han kunde skjule for de andre Munke, hvis han traf nogen, hvordan det stod til med ham, — indtil han kunde naa op i sin Celle. Wolf Sieberger, hans Famulus, blev han jo nødt til at sige det hele, men det kunde hellerikke gjøre noget. — Det var mest den Opkastning, han frygtede, overfor de andre, for den kunde paakomme ham, naar det skulde være, som han nu havde det. — Aa, Herre Gud, ja — det var to Aar siden sidst — det var lige før han skulde til Augsburg, kort efter at Wolf var kommen til ham, at han havde den sidste Tur, — Wolf havde været baade til at lee og græde over.

Han rettede sig og gik rask over Klostergaarden og lige ind ad Hoveddøren. Der stod Broder Barnabas og Broder Johannes, hver med en Strøm af Ord ud af Munden, om hvem af Byens kjendte Folk der kunde ventes til Baalet i Morgen. Men Doktor Luther tog Trapperne i et Par lange Spring, — der i tidligere Tid vilde have paadraget ham mange Bodsøvelser, — løb igjennem Kapitelsalen og ind i sin egen Celle bagved.

Wolf var der ikke — men kom jo nok snart og meldte sig, naar han fik spurgt, at hans Herre var hjemme. — Aa, kunde man blot have betvunget sig, saa ikke engang Wolf fik noget at vide!

Doktor Luther gik hurtig hen til Vinduet og greb med begge Hænder fast om Sprodsen — og stirrede ud. Hans Celle var et Taarnkammer, der vendte mod Syd. Straks udenfor den lille Klosterhave kom Stads-muren, og over den saae han de tilisede Enge og Floden. Nu var Solen lige ved at gaa ned; den kunde han ikke see, men Isen derude skin-nede af røde Solblink. — — Hvem der kunde vælte baade Vorherre og Evigheden og Himmerig og Helvede og Djævelen af sig — som de fleste Stoddere jo nok kunde! — Disse Tanker mente han jo ikke, men det kom saadan drivende igjennem ham. Han svarede hverken Ja eller Nej dertil. I tidligere Tid vilde sligt have voldt ham en farlig Samvittigheds-Kval. Men det havde da Staupitz undervist ham